

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně **PhDr. H. V. P.**, zastoupené Mgr. Mariánem Šťastným, advokátem se sídlem v Olomouci, Ostružnická 6, proti žalovanému **Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě**, se sídlem v Ostravě – Moravská Ostrava a Přívoz, Na Hradbách 21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2006, č. j. 22 Ca 97/2006 - 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna **s e** advokátovi Mgr. Mariánovi Šťastnému **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2006, č. j. 22 Ca 97/2006 - 12, byla odmítnuta žaloba PhDr. H. V. P. (dále jen „stěžovatelka“), kterou se domáhala zrušení fiktivního rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Ostravě (dále jen „účastník řízení“), které bylo v odvolacím řízení vydáno ve smyslu ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o poskytování informací“) ve vztahu k fiktivnímu rozhodnutí Okresního státního zastupitelství v Olomouci (dále jen „okresní státní zastupitelství“) o žádosti stěžovatelky o poskytnutí informace ze dne 29. 12. 2005. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že žadatel o poskytnutí informací podle zákona o poskytování informací se může domáhat poskytnutí pouze těch informací, jež se vztahují k působnosti povinného subjektu, což se v daném případě nestalo, neboť do působnosti okresního státního zastupitelství nepatří poskytovat obecný výklad právních norem či zaujímat odborná stanoviska k jejich aplikaci. Nejedná se proto o druh informací o činnosti účastníka řízení, na které by dopadal citovaný zákon. Posuzováním právních otázek a jejich výkladem se zabývají jiné instituce a stěžovatelka se mohla obrátit např. na osoby poskytující právní pomoc podle zákona o advokacii. Krajský soud proto dospěl k závěru, že v daném případě nebyla dána aktivní legitimace stěžovatelky podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., neboť veřejné subjektivní právo na informace podle zákona o poskytování informací nemohlo být dotčeno. Proto krajský soud žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které uvedla, že za zásadní považuje vyjasnění otázky postavení účastníka řízení jako povinného subjektu a jeho povinnost poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti, a to zejména ve vazbě na ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 100/1999 Sb. (správně zákona o poskytování informací), když trestní řád neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo zplnomocnit k podání vysvětlení, popř. svědecké výpovědi, jinou osobu. K poznámce krajského soudu, že žádanou informaci mají žadatelce podat advokáti

jako osoby poskytující právní pomoc, stěžovatelka uvedla, že žádný z oslovených advokátů nezná žádný právní předpis, který by umožňoval postup účastníka řízení jako povinného subjektu. Za této situace stěžovatelka zejména ve vazbě na citované ustanovení dovodila, že účastník řízení je povinen požadovanou informaci poskytnout, neboť se ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o poskytování informací se jedná nepochybně o informaci vztahující se k jeho působnosti, když účastník řízení rozhoduje zřejmě podle zcela neznámého předpisu, jehož identifikace je důležitá již s ohledem na skutečnost, zda by tento „neznámý“ předpis neměl patřit mezi povinně zveřejňované informace ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o poskytování informací. Proto považuje stěžovatelka rozhodnutí Nejvyššího správního soudu za více než žádoucí a potřebné.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti, neboť pouze v tomto případě může být soudem meritorně projednána.

Pro řízení o kasační stížnosti platí přísná dispoziční zásada. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Uvedení rozsahu napadení soudního rozhodnutí a skutkových a právních důvodů znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí, nebo jeho část, odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena takto vymezeným rámcem a soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, pokud ovšem nejde o vadu, k níž musí přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

V posuzované věci krajský soud žalobu stěžovatelky odmítl z důvodu, že „nebyla dána aktivní legitimace žalobkyně podle ust. § 65 a násl. s. ř. s., neboť veřejné subjektivní právo na informace podle zákona o poskytování informací nemohlo být dotčeno“. Stěžovatelka pak v kasační stížnosti, kterou sama formulovala, označila za zásadní vyjasnění otázky postavení účastníka řízení jako povinného subjektu, a to bez kvalifikované právní argumentace. Tento nedostatek představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení, neboť i při nejmírnějších požadavcích musí být z kasační stížnosti poznatelné, v jakém směru má kasační soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumat. Z obsahu kasační stížnosti však není zřejmé, v čem je podle názoru stěžovatelky usnesení krajského soudu nezákonné, když neuvedla žádný právní důvod pro svou aktivní legitimaci k podání žaloby.

V daném případě navíc nejde o jedinou vadu kasační stížnosti. Stěžovatelka v jejím závěru totiž pouze uvedla, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu „považuje za více než žádoucí a potřebné“.

Přitom podle ust. § 37 odst. 3 věta první s. ř. s., které upravuje obecné náležitosti podání a je ve smyslu ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. in fine aplikovatelné i na kasační stížnost, musí být z každého podání mimo jiné zřejmé, co stěžovatel navrhuje. Požadavku, aby stěžovatel uvedl „co navrhuje“, je třeba rozumět tak, že stěžovatel musí přesně specifikovat, čeho se domáhá, tzn. jak má soud o jeho návrhu rozhodnout. Návrh výroku soudního rozhodnutí (petit) musí být přesný, určitý a srozumitelný. Soud musí zcela přesně vědět, o čem má jednat a rozhodnout. Požadavek, aby petit byl přesný, určitý a srozumitelný není pouze formálním požadavkem na splnění určitých procesních podmínek, ale je zcela nezbytný pro výsledek řízení (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 1. 9. 1998, sp. zn. I. ÚS 233/97). Petit má být logickým vyústěním argumentů, které jsou v podání, v daném případě v kasační stížnosti, uvedeny. Obvykle nemá

petit ve správním soudnictví onen klíčový význam jako v občanském soudním řízení, zejména v řízení sporném. To však neznamená, že by bylo možno jako petit kasační stížnosti akceptovat formulaci, kterou stěžovatelka pouze vyjádřila své přesvědčení o potřebnosti rozhodnutí soudu (obdobně viz. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 As 52/2004 – 43) bez jakékoliv konkretizace, jak má soud o kasační stížnosti rozhodnout.

Protože kasační stížnost neobsahovala zákonem předepsané náležitosti, což bránilo jejímu věcnému vyřízení, byla stěžovatelka usnesením krajského soudu ze dne 18. 12. 2007, č. j. 22 Ca 97/2006 - 37, vyzvána, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení vady kasační stížnosti odstranila, a to tak, že uvede návrh výroku rozsudku a dále uvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů usnesení krajského soudu napadá. Současně byla poučena, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, bude její projednání odmítnuto. Přesto, že toto usnesení bylo řádně doručeno právnímu zástupci stěžovatelky dne 21. 12. 2007, nebyly vady kasační stížnosti odstraněny.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost neobsahuje zákonem požadované náležitosti a stěžovatelka ji ani na výzvu krajského soudu nedoplnila, Nejvyšší správní soud její kasační stížnost v souladu s ust. § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Soudní spis obsahuje „Návrh určení odměny advokáta“, v němž ustanovený zástupce stěžovatelky advokát Mgr. Marián Šťastný žádá o přiznání odměny za jeden úkon právní služby ve výši 2856 Kč. V přiloženém vyúčtování provedených úkonů je předmětný úkon popsán jako příprava a převzetí věci ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Kromě této žádosti o přiznání odměny však není ze spisu zřejmé, že by učinil jakýkoliv úkon právní služby. Dokonce ani nereagoval na výzvu krajského soudu k doplnění petitu kasační stížnosti. Protože zástupce stěžovatelky neučinil žádný úkon, za který by mu náležela odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, když pouhé převzetí usnesení o ustanovení zástupcem úkonem ve smyslu citované vyhlášky není, Nejvyšší správní soud mu odměnu za zastupování nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu